

Arkivpodden

Transkribering av Spökraketerna

Medverkande: Bo Berg, Jim Hedlund, berättarröst: Mathias Arbelius.

Musik: ES_Crystal Gloom – Rand Aldo

[Mathias Arbelius läser]

För den 18 juli 1948

Sol och sedan växlande åskmoln hela dagen, i nordost med muller.

Kaffe, tidningar, bad, musik

Egendomlig projektil genom luften kl. 11:00

Jag satt på västra terrassen och läste tidning, front mot nordnordväst; ett starkt susande ljud i närheten, sydlig riktning, väckte min uppmärksamhet.

Omkring söder Fogelhäll omkring 1000 meter högt, riktning mot Täppans badhus stor projektil, kanske 2 meter lång i stark fart omedelbart.

Ungefär när den skulle passera land söder om Täppan, gick den i båge åt norr och öster och sjönk sakta under ungefärlig riktning mot Fogelhäll.

Träffade vattnet omkring 700 a 800 meter från Fogelhäll, riktning en punkt omkring 100 meter norr om Täppans norra begränsning (skogsbrynet)

Det glänste några ögonblick från ett föremål, där projektilen gått i vattnet. Därefter intet. Bengt och jag rodde genast dit; fann intet.

Kom tillbaka till Fogelhäll klockan 11.32.

[.....Musik:]

Introduktion

Jim Hedlund: Hej! Jag heter Jim Hedlund och jobbar här på Riksarkivet i Östersund. Och jag vill härmed hälsa er alla välkomna till Arkivpodden – *Dokumenten berättar*. Och vi ska också hälsa välkommen till dagens gäst som är; Bo Berg, krigsarkivarie från Krigsarkivet i Täby/Arninge - Stockholm.

Du är så varmt välkommen Bo!

Bo Berg: Tack så mycket Jim! Vad kul att få vara med här!

Jim: Ja, men det är så roligt när det kommer in nya röster med nya ämnen in i våran poddserie. Vi vill ju att podden skall täcka upp Riksarkivets alla orter i Sverige. Och håll i er ni som lyssnar, för idag ska vi prata om ett minst sagt ovanligt "guldkorn" ur arkiven.

Men först måste du ju berätta lite om dig själv, men även ge oss en liten inblick om vad man kan hitta i Krigsarkivet.

Som sagt; vem är du Bo?

Bo: Ja, Jag började på Krigsarkivet 1994 som IT-arkivarie men sedan 2014 är jag chef där och kan titulera mig Krigsarkivarie. Och 2020 flyttade vi våra 8 hyllmil med handlingar från den svenska krigshistorien från 1500-talet till 2000-talet till Riksarkivet Arninge där vi finns idag.

Jim: Jaha. 8 hyllmil med handlingar Bo. Ja, där hör ni. Bo Berg har en mycket intressant arbetsplats. Skulle man bara kunna kлона sig, skulle jag direkt låta en del av mig sitta där hela dagarna och bara "nörda ner mig" i massor av arkiv. Och som jag sa tidigare, idag har vi ett "ovanligt guldkorn". Ja, det blir nästan om som man säger: "Det okända" eller kanske lite "Arkiv X". Eller va säger du Bo?

Bo: Njae, vi ska i varje fall titta närmare på ett fenomen där det är ovanligt svårt att bedöma vad som är verkligt och vad som är produkter av god fantasi.

Jim: Det här låter ju så spännande. Men nu vill jag veta var den här inledningen kom ifrån. Det lät ju som en slags observation av ett sk. UFO – eller något liknande?

Bo: Jo, men det stämmer faktiskt. Det här var dagboksanteckningar av en händelse som skedde söndagen den 18:e juli 1948. Och det var inte mindre än dåvarande överbefälhavaren i Sverige, Helge Jung som bevittnade en överflygning av en slags projektil.

Jim: Men oj! Jaha?

Bo: Javisst! Och han fick faktiskt bevittna detta fenomen två gånger! Och båda gångerna befann han sig i Stockholms skärgård. Exemplet som läses upp här skedde då han satt på terrassen vid sitt sommarställe Fogelhäll på Fågelbrolandet söder om Värmdö.

Jim: Du är ju på Krigsarkivet så jag antar att detta ledde till en del militära utredningar och efterforskningar?

Bo: Ja, men så blev det ju självklart.
Men de här utredningarna om "spöraketer" som man kallade dem hade redan dragits igång två år tidigare, 1946.

Jim: "Spökraketer" !?

Bo: Ja, och de här fenomenen satte igång en riktig UFO-feber runt om i Sverige, med bortåt 1000 vittnesmål av just "spökraketer".

Jim: Fascinerande. Eller ska jag säga spännande?

Bo: Säg vad du vill men lyssna på detta.

Enbart den 11 augusti 1946 kom det in över 300 rapporter om observationer av mystiska flygande föremål. Fenomenet ägnades stor uppmärksamhet av såväl tidningar som militären, då många av observationerna bedömdes som mycket trovärdiga.

Jim: Men vad trodde man då? Att vi höll på att bli invaderade från Mars eller?

Bo: Nja, jag tror knappast att man förknippade "spökraketerna" med utomjordingar. Istället uppfattade i varje fall militären detta som ett nytt raketvapen, som vida överglänste tidigare känd teknologi.

Jim: Men visst hade väl folk hört om flygande tefat och utomjordingar vid slutet av 1940-talet? Det borde väl ha funnits folk som trott att vi kunde bli invaderade av marsmänniskor?

Bo: Ja, nog fanns det människor som kunde fantisera om både det ena och det andra. Science fiction-boken "The War of the Worlds" – Världarnas krig, av H.G. Wells kom ju ut redan 1898. Och där blir ju jorden invaderade av just onda varelser från Mars.

Jim: Och jag vill nu inte krascha dagens ämne men jag måste ju berätta hur det kan gå när nyheter eller rykten om främmande farkoster kommer ut i media. Den här romanen som Bo nu nämner – "Världarnas krig", dramatiserades sen och i regi av Orson Welles sändes den som radioteater i amerikansk radio den 30 oktober 1938. Och den var så pass verklighetstrogen att tusentals amerikaner faktiskt fick panik.

Bo: Ja, det gäller att vara försiktig innan man går ut i media. Man brukar ändå säga att alla flygande tefatshistoriers moder brukar man betrakta "Rosswellhändelsen" 1947 när en utomjordisk farkost enligt ryktet ska ha kraschat i USA med besättning och allt.

Jim: Ja, men nu förde jag ju in oss på ett sidospår. Nu styr vi tillbaka igen. Nu återvänder vi till spökraketerna. Berätta!

Bo: Ja, Det var året 1946 och det hela tog sin början natten mellan den 23 och den 24 maj, då det över hela landet gjordes observationer av ett eller flera eldklot med svans som rörde sig över himlen.

Jim: Oj! oj! oj!

Bo: Javisst, Och flera av de här observationerna går att tidsmässigt pussla ihop så att man får en spårkarta av ett objekt som färdades över himlen på låg höjd med en hastighet ungefär som överensstämmer med ett flygplan. Men de riktningar som vittnena uppgav att föremålen hade stämmer sällan överens, så om det skulle ha varit samma föremål krävs det att, antingen raketerna kunde navigeras eller att några av vittnena har uppfattat riktningen fel.

Jim: Så här går vittnesuppgifterna lite isär?

Bo: Ja, just när det gäller spökraketernas färdriktningar. Flera vittnen beskriver också att de hört ett vinande eller visslande ljud och några menar att de sett något raketformat eller möjligen ett vinglöst litet flygplan.

..... Musik.....

Bo: De första observationerna som gjordes under det första dygnet är av många skäl särskilt värdefulla.

Jim: Jaha... Varför det?

Bo: Jo, dels visar de en viss samstämmighet och dels hade folk ännu inte kunnat läsa om saken i tidningarna. Man kunde alltså inte ha påverkats av andra, tidningar och radio med mera. De närmsta veckorna kom det in ytterligare ett antal vittnesmål, och inte bara i Sverige. Det kom även in vittnesmål från Finland, Norge och Danmark.

Jim: Så hela Skandinavien drabbades av spökraketer?

Bo: Ja, så därför utfärdade Försvarsstaben den 12 juni 1946, en högkvartersorder – Fst/L 12/6 1946 NR 7:49. (Du vet hur man läser ut detta så lyssnaren förstår)

Ordern var ställd till alla militära förband och uppmanade dem att använda ett visst formulär när observationer av himlafenomen rapporterades till Försvarsstabens luftförsvarsavdelning.

De här spökraketerna blev sedan ett återkommande fenomen hela sommaren med en kulmen den 11 augusti. Mot hösten ebbade det hela ut – observationerna blev färre och färre utan att för den skull någonsin upphöra helt.

Jim: När höstmörkret kom minskade observationerna. Man kanske helt enkelt inte såg dem så lätt när det blev mörkt?

Bo: Njaa, många av de här observationerna gjordes ju faktiskt dagtid. Hur som helst, det militära svaret blev inrättandet av en särskild rymdprojektionskommitté, "spökraketkommittén", sammansatt av deltagare från Försvarsstabens flyg- och luftförsvarsavdelning

som också var ansvarig myndighet. Men här ingick även Flygförvaltningen, Flygstaben, Marinförvaltningen, Försvarets Radioanstalt FRA och Försvarets forskningsinstitut FOA. Den här kommittén hade att samla in observationer, undersöka och analysera dessa med hjälp av olika experter och vidta motåtgärder.

Jim: Man byggde alltså upp en strategi emot spökraketerna?

Bo: Ja, så kan man väl säga.

En föregångare till den här Rymdprojektilkommittén sammanträdde den 6 juli och kom i sin analys fram till att observationerna tydde på att det inte kunde vara en raket utan troligare någon typ av reaktionsdriven farkost med bärytor.

Och den strategi som du sa var att man rekommenderade som motåtgärder utökad radar- och radiospaning, med beredskap att sätta in jaktflyg.

Jim: Det hela låter ju ändå spännande. Att behöva sätta in jaktflyg är väl lite dramatiskt ändå?

Bo: Jovisst . Den 10 juli hade Rymdprojektilkommittén sitt första riktiga sammanträde och det skedde efter ett dygn med över 250 observationer av spökraketer.

Jim: 250 observationer. På ett dygn...

Bo: Ja, man förstår att de tog detta på riktigt allvar nu.

Kommitténs ordförande var överste Bengt Jacobsson, chef vid Flygförvaltningens materielavdelning och som sekreterare satt flygingenjören Eric Malmberg.

Kommitténs inkallade experter som förklarade flertalet av dessa observationer som "celest fenomen".

Jim: Celesta fenomen?

Bo: Ja, det vill säga meteorer, bolider och liknande.

Men en stor grupp lät sig inte klassificeras på det sättet och visade på anmärkningsvärt samstämmiga drag: de beskrevs som raketformade och observationer från såväl ögonvittnen som radar tydde på att de rörde sig med flygplansfart på låg höjd. Mycket tydde på att de även kunde styras. Och slutligen ett särdrag: projektilerna landade eller kraschade ofta i sjöar.

Jim: De kraschade i sjöar?

Bo: Javisst... Den 18 juli såg flera personer några flygande föremål slå ner i sjön Mjösa i Norge. Dagen efter kunde många oberoende vittnen rapportera om att projektiler slagit ner i fyra olika sjöar i Norrland: Kattisträsket, Kölmjärv, Marmen och Vasarajärvi. Nedslaget i Kölmjärv bevittnades av ett stort antal personer och en av dem, Knut Lindbäck rapporterade till polisen som i sin tur sände uppgifterna via försvarsområdesbefälet i Morjärv till Försvarstabens luftförsvarsavdelning. På lördagsmorgonen den 20 juli fick så löjtnanten Karl-Gösta Barthold vid Bodens ingenjörskår order om att snarast ta sig till Kölmjärv med fyra män, spärra av området och undersöka nedslagsplatsen. Barthold och hans män hittade en detonationskrater med 30 meters diameter på sjöns botten.

Jim: För mig låter det som en jättekraater. 30 meter i diameter!

Bo: Ja, det är ett stort hål. Sjön undersöktes sedan med metalldetektorer och man tog 3 500 bottenprover utan resultat. Ett förslag att tömma hela sjön övergavs då det beräknades komma att kosta bortåt 20 000 kronor.

Jim: Men vad spännande. Vad hände sen?

Bo: Vid Rymdprojekttilkommitténs möte den 22 juli kunde kapten Stangenberg från Försvarsstaben berätta att en radarstation vid kustförsvaret hade pejlut in ett föremål som rörde sig med cirka 400 meter per sekund – vilket vore överljudsart. Hastigheten bekräftades senare av en annan observation gjord vid Mällsten med kustartilleriets så kallade stereoinstrument som användes för att mäta avstånd till sjöss. Man blev alltmer brydd vad det kunde vara för teknik som låg bakom projektilerna. Mönstret stämde varken med vad man visste om V1- eller V2-projektilerna och hur kunde de styras mot sjöar? Man gick ut med ett meddelande till tidningarna att de skulle sluta publicera geografiska fakta i sina artiklar för att inte i onödan hjälpa den makt som stod för kränkningarna.

Jim: Men, vilka makter var det man misstänkte för de här kränkningarna??

Bo: Rymdprojekttilkommittén lutade mest åt teorin att det var ryssarna som hade återuppbyggt tyskarnas raketbas på Peenemünde eller eventuellt på Dagö.

Jim: Ja, det var kanske ingen högoddsare att det skulle kunna varit raketer från dåvarande Sovjet...

Bo: Nej, där har du nog en poäng. Det så kallade "kalla kriget" hade ju kommit igång vid den här tiden.

Hur som helst; Radioavlyssningen uppfattade radiotrafik som eventuellt kunde tyda på att raketerna fjärrstyrdes. Och det stora antalet observationer såg man som ett tecken på att man i övningsyfte höll på att "skjuta in sig".

Jim: Aha...

Bo: Ja, så under augusti fick Rymndprojekt-kommittén regeringens tillstånd att flyga över intressanta delar av Östersjön och spaningsfotografera.

..... Musik

Bo: Den 14 augusti försökte piloten och styrmannen på ett svenskt bombplan - B18A, ta upp jakten på ett projektilliknande föremål på väg mellan Malingsbo och Krylbo. Men den här projektilen, som hade en flygplansliknande kropp men saknade roder och vingar, flög dock lätt ifrån bombplanet.

Jim: Det måste ha varit väldigt frustrerande för den svenska piloten. Tänk att se det här och konstatera att man inte hade en chans att hänga med.

Bo: Ja, det ställde nog till mycket huvudbry för många i ledningen för Sveriges försvarsmakt.
Mot hösten 1946 började dock observationerna ebba ut. Kommittén blev alltmer uppgiven om att hitta några bevis för att projektilerna existerade och den 12 december höll kommittén sitt sista sammanträde.

Jim: Alla dessa observationer och vittnen och ändå inte kunna bevisa att de ens existerade? Jag tänker på jättekraatern i sjön som du berättade om tidigare.

Bo: Nej, det här ställer mer frågor än svar.

Någon hållbar förklaring till fenomenet med spökraketerna kunde kommittén aldrig presentera.

Jim: Som sagt, mycket frustrerande...

Bo: Men de här fenomenen fick dock betydelse för svensk försvarspolitik. Utbyggnaden av den svenska radarspaningen påskyndades och Försvarets Radioanstalt fick börja signalspana mot Sovjet och dess lydstater med hjälp av överflygningar med specialanpassade flygplan

Jim: Ja, som du sa tidigare det här var ju i början av "kalla kriget". En tid full av kapprustning, spionage, spaningar och misstänksamhet.

Bo: Ja, Och Helge Jung, överbefälhavaren som bevittnade detta fenomen under sommaren 1948, ja två gånger till och med, tvekade aldrig om att han sett förmodligen ryska raketvapen helt fräckt landa i hans egen badvik.

I Jungs dagbok, kan man följa hur han de följande veckorna tog upp V.-projektilerna som han kallar dem med olika personer alltifrån officerare på Förvarsstaben till försvarsminister Vougt. Men även med statsminister Erlander, utrikesminister Undén och kronprinsen.

Jim: Men det här var ju två år efter den stora "raketrushen". Man hade väl lagt det här på is?

Bo: Jo, men vänta ska du få höra; Den 6 augusti 1948, var det färdigt igen. Helge Jung var ute och seglade med några vänner. Och plötsligt fick de alla på båten se en stor projektil passera under två-tre sekunder.

Jim: Aj aj... Jaha?

Bo: Ja, och dagen efter hade han och chefen för Försvarsstaben Nils Swedlund studerat kartor och *"funnit att det sannolikt var ryssarna som skjutit in sig på Stockholm från Ösel"*.

Den 9 augusti fick han besök av överste Schmidt i sällskap av överste Bengt Jacobsson, ordföranden för den nedlagda Rymdprojektutskottet. De kom överens om att söka i Våmfjärden, som är namnet på badviken. Men skickade dit dykare och skärpte radarspaningen.

Den 13 augusti ankrade det ditbeordrade ubåtsbärgningsfartyget Belos utanför Våmfjärden för att börja söka efter projektilen. Belos var tyvärr för stor för att komma in i Våmfjärden, men en av dess motorbåtar kunde svepa i viken och det gjordes dykningar. Helge Jung rodde själv ut för att se hur det gick.

Jim: Hur gick det då?

Bo: I Belos dykjournaler kan man se att tre namngivna dykare varit nere i sammanlagt nära fem timmar med kommentaren: *"Sökning efter föremål. Inget resultat. Enligt Ö.B."*. Och dagen efter avbröt man sökandet för den gången.

Men Jung var inte nöjd utan tog upp med chefen för marinen om att sökandet borde fortsätta. Denne höll med och lovade att det kunde ske med egna medel eftersom det var bra för utbildningen.

Tillsammans med kommendör Weinberg, inspektör över ubåtsvapnet övervakade Jung nya dykningar den 5 oktober. Jung skrev i dagboken: *"Fått signal en gång. Dykare konstaterade ett hål i botten. Jag rättade till utstakningen. Arbetet skall fullföljas med ny metod."*

Jim: Spänningen ökar...

Bo: Ja, och den 20 oktober skrev Jung: *"Cervell anmälde "napp" i Våmfjärden. Dykning imorgon."*

Och går man nu till Belos däckloggbocker och dykjournalen, så kan man se att Belos låg för ankar i Malmafladen, strax utanför Våmfjärden i en hel månad, från den 27 september till den 26 oktober 1948. Dykjournalen anger dykningar i Våmfjärden, men trots Cervells påstående upprepas det varje dag: *"Sökning efter föremål enligt särskild order. Inget resultat."* Några fler dykningar gjordes inte, åtminstone inte från Belos, varken under 1948 eller 1949.

Jim: Det är verkligen ett olöst mysterium. Jag känner själv att jag blir otålig här nu. Vad skulle inte de ha blivit då för 74 år sedan?

Bo: Precis. Närmare gåtans lösning än så kommer vi tyvärr inte. Inte just nu i alla fall.

Jim: Men Bo, Krigsarkivet har ju så ofantligt mycket spännande material av helt olika karaktärer. Hur kom du över just det här fallet?

Bo: Ja, det är en väldigt lång historia. Jag blev helt enkelt serverad det här fallet.

Men först måste jag säga en sak; Jag tror själv inte på att farkoster från andra solsystem kan flyga omkring här på vår planet Jorden. Och då blir det desto mer genant att behöva erkänna detta: jag har själv sett ett ufo!

Jim: Men Bo! Gud vad spännande! Berätta nu...

Bo: Jo, det var i augusti 1980. Jag och min flickvän var ute och vandrade en vecka i Muddus nationalpark i Lappland. Nationalparken består till hälften av urskog, till hälften av myrmarker vilket gör den rätt otillgänglig och glest besökt. Mot slutet av vår vandring satt vi

och rastade på en spång. Ja, vi drack vatten och tittade ut över en liten skogssjö. Då... hörde vi ett visslande ljud i luften. Det lät som ett flygplan som har strypt motorerna för att gå in för landning och mest glidflyger. Då och då ökade ljudet i styrka som när planet för manövreringens skull behöver ge lite extra gas. Vi tittade efter ljudet och något hundratal meter rakt över oss såg vi en raket på väg ut över sjön.

Jim: Åh en raket!?

Bo: Jaa, en raket. Den såg ut att vara tre-fyra meter lång, rörformad men med någon sorts styrtuber på sidorna.

Ingen av oss hade förstås någonsin sett något liknande och vår häpenhet blev inte mindre när raketerna väl ute över sjön gjorde en snygg u-sväng för att under kontrollerade former landa i sjön.

Jim: Men det är ju nästan precis som de här spökraketerna som vi pratat om?

Bo: Ja, faktiskt. Vi hade en kikare till hands och kunde i den se hur skrattnåsarna lyfte i skräck och hur raketerna ganska snabbt sjönk och försvann. Vid den här tiden var kryssningsrobotar mycket på tapeten i massmedia och vi var övertygade om att det var en sådan vi hade sett. Ängsliga för att något skulle explodera kom vi snabbt på fötter och gick så hela vägen till vår bil som vi lämnat en vecka tidigare.

Jim: Ni avbröt helt enkelt fjällvandringen för den här händelsen?

Bo: Ja, och väl hemma i Stockholm rapporterade vi vad vi hade sett till Försvarets forskningsanstalt, FOA.

Jim: FOA?

Bo: Ja, och varför vi valde att rapportera till just FOA minns jag inte. Förmodligen blev vi hänvisade dit av någon annan.

Jim: Vad gör FOA då?

Bo: Jo, men FOA har sedan 1965 haft som en uppgift att samordna rapporter från allmänheten om oidentifierade flygande föremål. Ja, en del skulle väl säga ufon. De övertog det här uppdraget från Försvarsstaben. Så vår rapport landade på helt rätt ställe. Mellan 1976 och 1990 hade Sture Wickerts vid FOA:s andra huvudavdelning som ett sidouppdrag att ta hand om rapporterna och arkivera dem. Någon utredning av de här observationerna gjordes med något enstaka undantag aldrig.

Jim: Vad trist..

Bo: Ja, men Wickerts, som egentligen var meteorolog, blev trots allt lite intresserad av just vår observation. Han ringde upp flera gånger samma dag för att kontrollera detaljer och började till sist samtalen med *"Ja, tjänare, det är Sture igen"*.

Jim: Jaha! Men vet du vad som hände med det här sen då?

Bo: Nej, det hela arkiverades kanske i någon pärm. Tiden gick och min så kallade ungdoms ufo-observation bleknade så sakta bort ur mitt minne. Händelsen blev en historia som man ibland på förekommen anledning kunde dra på en middag, men snart nog hade alla man kände hört den.

Jim: Men långt senare blev det ju ändå ett omtag om det här. Hur gick det till?

Bo: Jo, det blev ju ett omtag. Långt senare, omkring 1993 blev jag uppringd och intervjuad av journalisten Clas Svahn på Dagens Nyheter. Han hade nämligen hittat vår rapport i FOA:s arkiv.

Jim: Jaha! En journalist började gräva i detta.

Bo: Javisst! Och Clas Svahn hade tröskat igenom massor av ufo-rapporter och slagits av alla dessa landningar i sjöar – ett återkommande mönster med start 1946 men som sedan fortsatt dugga in genom åren.

Jim: Ja, kära lyssnare. Där ser ni än en gång vilken fantastisk resurs våra arkiv är. I stort sett vem som helst kan kontakta arkiven, i det här fallet FOA då, och ta sig an både möjliga och omöjliga fall.

Bo: javisst. Och det var också Clas Svahn som visade mig på en annan observation med en hel del intressanta likheter med min egen. Nämligen överbefälhavaren Helge Jungs två observationer 1948 i Stockholms skärgård. De som vi pratade om tidigare.

Jim: Men vad häftigt!

Bo: Javisst, och när jag sen arbetade på Krigsarkivet eller "Kriget" som vi säger, så skulle jag sommaren 2002 göra en liten utställning om spökraketerna i vår serie "Månadens dokument". Och då beställde jag från FOA:s arkiv kopior på "min" akt.

Jim: Men va spännande. Vilken känsla att få ta upp sitt eget fall igen...

Bo: Ja, men... Något besviken kunde jag några dagar senare motta ett kuvert med några sidor ur ett anteckningsblock som mest såg ut som telefonklotter.

Jim: Jaha?

Bo: Ja, och sedan dess har FOA:s arkiv levererats till Krigsarkivet, men just ufo-rapporterna var undantagna. Dessa behövs av Totalförsvarets forskningsinstitut, FOI, som det heter nu, och förvaras liksom tidigare av den ansvarige tjänstemannen. Några enstaka rapporter har kommit med i det arkiv som levererats till Krigsarkivet och ligger då i FOA huvudavdelning 2, inkomna och utgående skrivelser.

Jim: Så om man försöker forska om detta så finns det inte så mycket i FOA:s arkiv?

Bo: Njae, så enkelt är det väl inte. FOA har nog egentligen aldrig tagit sitt uppdrag vad gäller ufo på särskilt stort allvar. Och ett skäl till det, ja förutom allmän skepsis förstås, var att Förvarsstaben även fortsättningsvis utredde militära ufo-observationer.

Jim: Men någonstans finns svaren. Kanske på Förvarsstaben...

Bo: Ja. Någonstans finns svaren.

Det jag och min flickvän såg i Muddus bedömer jag fortfarande som en kryssningsrobot. Bilder som jag efteråt har sett på sådana har stärkt mig i den uppfattningen. Så om inte ägaren har tagit rätt på den torde det ligga en förmodligen helt oskadad robot i den där sjön i Muddus.

Det är däremot svårsmält att godta att en föregångare till kryssningsroboten skulle ha varit utvecklad redan 1946.

Jim: Du öppnar härmed upp för våra lyssnare att forska i detta mysterium!

Bo: Absolut!

Jim: En sista fråga bara; Om man nu skulle vilja titta på just "ditt fall" och om dessa observationer – alltså vart ska man gå då och i vilka arkiv ska man grotta ner sig?

Bo: Jo, materialet om spökraketerna finns i Försvarsstabens flyg- och luftförsvarsavdelnings hemliga arkiv, Handlingar angående rymdprojektiler som är digitaliserade och tillgängliga online.

Jim: Det låter som ett mycket spännande arkiv i över huvud taget.

Bo: Ja, men det är det ju. Och sen har vi ju Helge Jungs dagbok från 1948, som finns i hans eget arkiv här i Krigsarkivet.

Jim: Bo Berg! Krigsarkivarie på Krigsarkivet, nu måste Jag bara få tacka dig för ett jätteintressant och spännande poddavsnitt! Ett avsnitt där man inte bara får en massa svar utan öppnar upp för fler frågor.

Bo: Tack! Det var riktigt trevligt att få vara med och podda.

Jim: Ja, men vad kul att höra Bo! Och du är så välkommen åter igen. Och kära lyssnare... Nu vet ni vart man kan vända sig om man blir nyfiken på att forska lite om ufon eller kanske i militära saker; Han heter Bo Berg, krigsarkivarie från Krigsarkivet i Täby/Arninge.

Bo: Ni är så välkomna!

Jim: Och tack alla som lyssnar och fortsatt att följa oss, det kommer snart mer intressanta poddar!

Nu säger jag bara: Klart slut från arkivstudion i Östersund.

[..... Musik.....]